

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Dynd-Kongens Datter

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737554400/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

»Den kan Du ikke hænge uden paa!« sagde *Storkemoder*,
»den giver hverken Medbør eller Maaltid!«
Og saa fløj de.

Den lille Nattergal, der sang i Tamarindebusken, vilde ogsaa
smart drage Nord paa; deroppe ved Vildmosen havde liden *5*
Helga tidt hørt den; Bud med vilde hun give den, Fuglenes
Sprog kunde hun, fra hun fløj i Svaneham, hun havde tidt
siden talt det med Stork og Svale, Nattergalen vilde forstaae
hende; og den bad hun at flyve til Bøgeskoven paa den jydsk
Halvø, hvor Graven var reist af Steen og Gren, hun bad den *10*
bede alle Smaaafugle der værne om Graven og syngte en Sang
og atter en Sang.

Og Nattergalen fløj -- og Tiden fløj hen!

Ørnen stod paa Pyramiden og saae i Høst et stadseligt Tog
med rigtladte Kameler, med kosteligt klædte, væbnede Mænd *15*
paa frysende, arabiske Heste, skinnende hvide som Sølv, og
med røde, bævrende Næsebor, Manken stor og tæt, hængende
ned om de fine Been. Rige Gjester, en kongelig Prinds fra Ara-
biens Land, dellig som en Prinds skal være det, drog ind i det
stolte Huus, hvor nu Størkereden stod tom; de sora boede oppe *20*
i den vare jo i et nordligt Land, men snart vilde de komme til-
bage. -- Og netop den Dag kom de, da her var rigest paa Glæde
og Lystighed. Her var Bryllupsstads, og liden *Helga* var Bru-
den, klædt i Silke og Juveler; Brudgommen var den unge
Prinds fra Arabiens Land; de sad øverst ved Bordet mellem *25*
Moder og Bedstefader.

Men hun saae ikke paa Brudgommens brune, mandige Kind,
hvor det sorte Skjæg krusede sig, hun saae ikke paa hans ild-
fulde, mørke Øine, der fæstede sig paa hende, hun saae ud,
op mod den blinkende, fupklende Stjerne, der straaled ned *30*
fra Himlen.

Da raslede det med stærke Vingeslag derude i Luften, Storke-
ne kom tilbage; og det gamle Storkepar, i hvor træt det end var
af Reisen og nok kunde trænge til at hvile ud, fløj dog strax ned
paa Røkværket ved Verandaen, de vidste det, hvilken Fæst det *35*
var. De havde allerede ved Landets Grændse hørt, at liden
Helga havde ladet dem afraale paa Muren, de hørte med til
hendes Historie.

»Det er meget net betænkt!« sagde *Storkefader*.

4 Tamarindebusken,] *komma* mgl. A. 14 der værne] værne der A⁹.